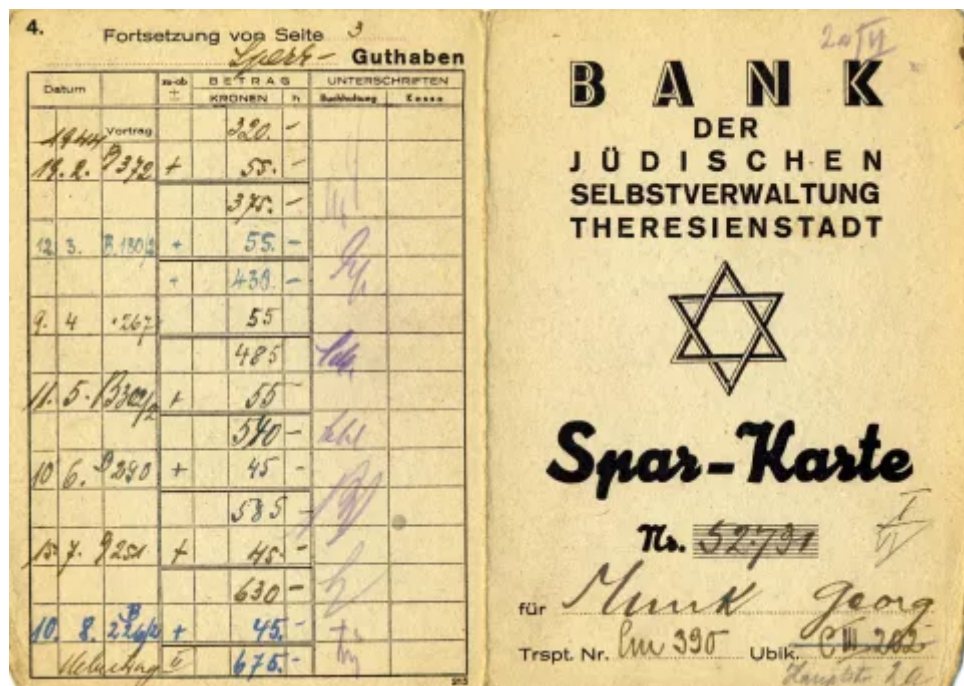

"Spořitelní Knížka" Jiřího Munka Z Terezína

Jednou z novinek v Terezíně byla také banka, kde jste si mohli "uložit peníze". Měl jsem spořitelní knížku, na kterou člověk "spořil peníze", a tu můžete vidět na obrázku. Začali vydávat bezcenné peníze, tzv. Ghettogeld, za které se ovšem nedalo nic koupit.

Otevřeli tam obchod, kde jste si nemohli nic koupit, ale kde byly vystavené různé náhražky hořčice a jiné "potravin". Dokonce jsem si schoval onu „spořitelní knížku“, kde mi jako přibývaly peníze, protože jsem coby regulérní zaměstnanec „dostával plat“. To bylo samozřejmě všechno jen kvůli té komisi.

V parku se zřídilo dětské hřiště a doslechl jsem se, že když přijela komise Červeného kříže do Terezína, nějaké děti si hrály na novém hřišti a tehdejší velitel Rahm jim před komisí začal rozdávat čokoládu, pomeranče, sardinky. Všechno se natáčelo, existuje o tom film známého předválečného německého režiséra Gerrona. Děti musely říkat: „Strýčku Rahme, už zase sardinky? Proč už nám zase dáváš sardinky?“

Je to celé úplně neuvěřitelné. Spojenci ani celá komise prostě nechtěli vidět, co se skrývá za touhle kulisou. Švýcar, který komisi velel, dodnes nepřiznal, že se někde stala chyba. Nedávno jsem četl jeho vyjádření. Neustále obhajuje svůj tehdejší postup. Německý Červený kříž byl zcela pod vlivem nacistů.